

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 311/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Hospodár, s. r. o., Sklené 330, zastúpenej advokátom JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, Námestie M. R. Štefánika 1, Žilina, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a tiež práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Martin č. k. 17 Er 2821/2010-45 zo 17. mája 2013 a č. k. 17 Er 2821/2010-66 z 25. októbra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Hospodár, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Hospodár, s. r. o., Sklené 330 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, Námestie

M. R. Štefánika 1, Žilina, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy a tiež práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 17 Er 2821/2010-45 zo 17. mája 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie zo 17. mája 2013“) a č. k. 17 Er 2821/2010-66 z 25. októbra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie z 25. októbra 2013“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že súdny exekútor JUDr. Ján Debnár (ďalej len „súdny exekútor“) požiadal Okresný súd Žilina 24. mája 2010 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu – rozhodnutia č. 4396409007/8704-3824 z 23. novembra 2007 vydaného Slovenskou inšpekciou životného prostredia Žilina (ďalej len „Slovenská inšpekcia životného prostredia“) a návrhu Environmentálneho fondu (ďalej len „oprávnený“) na vykonanie exekúcie proti povinnému (sťažovateľke, pozn.) na vymoženie sumy 995,82 € s príslušenstvom (vec vedená pod sp. zn. 24 Er 2073/2010, pozn.).

Dňa 11. júna 2010 Okresný súd Žilina postúpil vec vedenú pod sp. zn. 24 Er 2073/2010 v súlade s § 45 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov okresnému súdu ako súdu miestne príslušnému; veci bola pridelená sp. zn. 17 Er 2821/2010. Okresný súd následne poverením č. 5506 071312 z 15. júna 2010 poveril súdneho exekútora v zmysle § 45 ods. 1 Exekučného poriadku vykonaním exekúcie na základe vykonateľného rozhodnutia Slovenskej inšpekcie životného prostredia č. k. 4396409007/8704-38248/Gaš z 23. novembra 2007.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza: «Exekútor na základe poverenia nám zaslal: «Upovedomenie o začatí exekúcie» zo dňa 22. 06. 2010, ako aj: „Upovedomenie

o spôsobe vykonania exekúcie“ zo dňa 22. 06. 2010. Proti uvedeným upovedomeniam sme podali Exekútorovi: „Námietky proti exekúcií EX 188/2010“ zo dňa 06. 07. 2010, ktoré Exekútor prevzal dňa 12. 07. 2010. Exekútor v predmetných upovedomeniach nesprávne uviedol číslo exekučného titulu. Námietky na exekúciu sme zdôvodnili nasledovne.

Poukázali sme na to, že Okresný súd Martin mal pred vydaním „Poverenie“ zo dňa 15. 06. 2010, číslo 5506 071312*, najskôr vyzvať súdneho exekútora JUDr. Jána Debnára, aby v podaní: „Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie č. k.: 4396409007/8704-3824“ zo dňa 18. 05. 2010 odstránil nesprávne uvedené číslo exekučného titulu - rozhodnutia č. 4396409007/8704-3824, pretože správne číslo exekučného titulu je: 4396409007/8704-38248/Gaš. Okresný súd uvedenú vadu podania neodstránil a následne prejudikoval nesprávne číslo exekučného titulu na správne číslo, čo považujem za neprípustné. Okresný súd Martin o našich námietkach rozhodol uznesením zo dňa 17. 05. 2013, sp. zn.: 17 Er/2821/2010-45, ktorým naše námietky zamietol. Preto sme proti nemu podali: „Odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Martin zo dňa 17. 05. 2013, sp. zn. 17 Er/2821/2010-45 zo dňa 06. 06. 2013“ ktoré súd prevzal dňa 07. 06. 2013. O našom odvolaní okresný súd rozhodol uznesením zo dňa 25. 10. 2013, sp. zn. 17 Er/2821/2010-66, ktorým opätovne naše námietky zamietol. Následne nás okresný súd uznesením zo dňa 31. 01. 2014, sp. zn. 17 Er/2821/2010-80 vyzval, aby sme sa v lehote do 10 dní vyjadrili v čom napadnutý výrok uznesenia o zamietnutí námietok proti exekúcii... považujeme za nesprávny. Okresnému súdu Martin sme zaslali podanie: „Stanovisko povinného na uznesenie zo dňa 17. 05. 2013, sp. zn. 17 Er/2821/2010-80, ktoré vydal Okresný súd Martin a doplnenie odvolania“ zo dňa 07. 03. 2014, kde sme uviedli, v čom vidíme pochybenie okresného súdu.

V prvom rade poukazujeme na to, že Okresný súd Martin o našich námietkach proti exekúcií zo dňa 06. 07. 2010 v zákonnej lehote nerozhodol, rozhodol o nich po dvoch rokoch a desiatich mesiacoch a to uznesením zo dňa 17. 05. 2013, pričom podľa § 50 ods. 2 Exekučného poriadku mal súd o nich rozhodnúť do 60 dní od ich doručenia. Faktom je, že predmetné námietky boli okresnému súdu doručené dňa 20. 07. 2010, čo potvrdzuje prijímacia pečiatka súdu na liste: „Námietky voči exekúcií“ zo dňa 15. 07. 2010. Skutočnosť je taká, že súdny exekútor nám v roku 2010 obstavil motorové vozidla, zriadil exekučné záložné právo na naše pozemky a zablokoval nám účty, čo nám spôsobilo

v podnikaní obrovské problémy a škodu. Nepomohla ani naša: „Žiadosť o odblokovanie účtov a motorových vozidiel“ zo dňa 29. 07. 2010, sp. zn. EX 188/2010. Ďalej poukazujeme na fakt, že v danom prípade sa jedná o vec už právoplatne skončenú, t. j. o našich námietkach na exekučné konanie a trovy exekučného konania bolo právoplatne skončené a to uznesením Okresného súdu Martin zo dňa 25. 10. 2013, sp. zn. 17 Er/2821/2010-66, ktoré vydala sudkyňa okresného súdu Mgr. Katarína Janotová, pretože proti uvedenému uzneseniu nebolo podľa § 202 ods. 2 O. s. p. prípustné odvolanie. To znamená, že uvedená sudkyňa vo výroku uvedeného uznesenia rozhodla aj o našom podaní: „Odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Martin zo dňa 17. 05. 2013, sp. zn. 17 Er/2821/2010-45. Pokiaľ malo naše odvolanie právne vady (neobsahovalo odôvodnenie proti trovám exekúcie) mal nás najskôr súd v súlade s § 43 ods. 1 O. s. p. vyzvať na odstránenie väd podania a až potom mal o našom odvolaní rozhodnúť, ale on tak neurobil, čo považujeme za pochybenie súdu. Na druhej strane uznesenia zo dňa 25. 10. 2013, sp. zn. 17 Er/2821/2010 je okrem iného uvedené:

„Výrok predmetného uznesenia, ktorým súd zamietol námietky povinného proti trovám exekúcie zo dňa 29. 06. 2010 bol síce napadnutý odvolaním povinného, avšak odvolanie neobsahovalo odôvodnenie k tomuto výroku, preto bude napadnuté uznesenie v tomto výroku predložené na rozhodnutie Krajskému súdu v Žiline“.

Uvedený právny názor okresného súdu považujeme za nesprávny a nezákonný, pretože vo výroku uvedeného uznesenia už bolo právoplatne rozhodnuté o trovách exekúcie a to čo je uvedené v odôvodnení odporuje výroku rozhodnutia, preto to považujeme za irelevantné. Pokiaľ by opakovane rozhodoval súd o našich námietkach proti trovám exekúcie, ktoré sme uviedli v našom odvolaní zo dňa 06. 06. 2013, potom by sa jednalo o *res iudicata* - vec právoplatne skončenú, čo nie je prípustné.

Máme zato, že okresný súd v danom prípade pochybil, svojím pochybením robí obrovské priedahy v konaní, veď o našom odvolaní okresný súd nerozhodol v zákonnej lehote a iné.

Sme toho názoru, že v danom prípade sa nejedná o chybu v písaní zo strany exekútora, ako tvrdí okresný súd, ale ide o závažné pochybenie súdneho exekútora. Pokiaľ by to bola chyba v písaní, prečo ju za tri roky exekútor neopravil. Týmto namietame aj postup Okresného súdu Martin v tomto konaní, pretože o našich námietkach proti

predmetnej exekúcií a trovám exekúcie nesprávne rozhodol a to aj preto, že ak naším námietkam, ktoré sme špecifikovali nevyhoveli, tým sa celé konanie predražuje a trovy exekúcie sa zvýšili. Pričom poukazujeme na to, že to bolo spôsobené pochybením exekútora, keď opätovne nesprávne uviedol číslo exekúcie: 4396409007. Súdny exekútor JUDr. Debnár i napriek tomu, že sme oprávnenému uhradili istinu ju od nás stále vymáha.

Z uvedeného vyplýva, že boli zo strany Okresného súdu Martin, ale aj zo strany súdneho exekútora porušené naše základné ľudské práva a slobody a to nasledovne.

Prieťahy v konaní, ktoré urobil Okresný súd Martin, ako sme už uviedli, bol porušený čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o základných právach a slobodách.»

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa: Hospodár, s. r. o. na prieťahy v konaní, právo na účinný opravný prostriedok, právo na súdnu ochranu upravenú v čl. 2 ods. 2, čl. 48 ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1, právo na účinný opravný prostriedok zaručené v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na ochranu majetku zaručené v čl. 1 Dodatkovom protokole k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Okresného súdu Martin zo dňa 17. 05. 2013, č. k.: 17 Er/2821/2010-45.

2. Základné právo sťažovateľa: Hospodár, s. r. o. na prieťahy v konaní, právo na účinný opravný prostriedok, právo na súdnu ochranu upravenú v čl. 2 ods. 2, čl. 48 ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1, právo na účinný opravný prostriedok zaručené v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na ochranu majetku zaručené v čl. 1 Dodatkovom protokole k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Okresného súdu Martin zo dňa 25. 10. 2013, č. k.: 17 Er/2821/2010-66.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Okresného súdu Martin zo dňa 25. 10. 2013, č. k.: 17 Er/2821/2010-66 a prikazuje Okresnému súdu Martin, aby vo veci námietok na exekúciu vydal uznesenie, ktorým vyhovie námietkam voči exekúcií.

4. Sťažovateľovi: Hospodár, s. r. o., priznáva finančné zadostučinenie vo výške 10000,- €. (slovom: desaťtisíc EUR), ktoré je Okresný súd Martin povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Právnomu zástupcovi sťažovateľa priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd Martin povinný vyplatiť na jeho účet... a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutými uzneseniami okresného súdu zo 17. mája 2013 a 25. októbra 2013

Sťažovateľka argumentuje, že okresný súd o jej námietkach proti exekúcii zo 6. júla 2010 v zákonnej lehote nerozhodol, *„rozhodol o nich po dvoch rokoch a desiatich mesiacoch a to uznesením zo dňa 17. 05. 2013, pričom podľa § 50 ods. 2 Exekučného poriadku mal súd o nich rozhodnúť do 60 dní od ich doručenia... Ďalej poukazujeme na fakt, že v danom prípade sa jedná o vec už právoplatne skončenú, t. j. o našich námietkach na exekučné konanie a trovy exekučného konania bolo právoplatne skončené a to uznesením Okresného súdu Martin zo dňa 25. 10. 2013, sp. zn. 17 Er/2821/2010-66, ktoré vydala sudkyňa okresného súdu Mgr. Katarína Janotová, pretože proti uvedenému uzneseniu nebolo podľa § 202 ods. 2 O. s. p. prípustné odvolanie.“*

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred príslušným orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval sťažovateľom označené základné právo alebo slobodu, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutými uzneseniami okresného súdu zo 17. mája 2013 a 25. októbra 2013.

K porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa prerokovania veci bez zbytočných prietáhov môže v zásade dôjsť len neprimerane dlhým postupom – konaním príslušného všeobecného súdu vyznačujúcim sa súhrnom viacerých právnych skutočností (najmä neefektívnou činnosťou a neodôvodnenou nečinnosťou), t. j. objektom skúmania pri posudzovaní, či k porušeniu označeného práva došlo, je dĺžka (obdobie) rozhodovania všeobecného súdu v príslušnom konaní s prihliadnutím na konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu.

Uvedený záver korešponduje aj základnému účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v posudzovanom prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Navyše, zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez

zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010). V nadväznosti na to ústavný súd poukazuje na samotné vyjadrenie sťažovateľky, podľa ktorého „*v danom prípade sa jedná o vec už právoplatne skončenú*“.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Vzhľadom na už uvedené a s prihliadnutím na návrh na začatie konania a v ňom obsiahnutý petit, ktorým je ústavný súd viazaný, zvlášť v prípade zastúpenia sťažovateľky advokátom, ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 2 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 6 a čl. 13 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu zo 17. mája 2013

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v nadväznosti na to porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 13 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu v súvislosti s vecným posúdením jej námietok proti exekúcii

doručených súdnemu exekútorovi 12. júla 2010, keďže okresný súd o jej námietkach nerozhodol (podľa jej názoru) správne, keď postup súdneho exekútora, ktorý v upovedomení o začatí exekúcie a v upovedomení o spôsobe vykonania exekúcie z 22. júna 2010 uviedol nesprávne označenie exekučného titulu, vyhodnotil ako postup, v ktorom došlo (len) k chybe v písaní.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd napadnutým uznesením zo 17. mája 2013 vydaným vyšším súdnym úradníkom námietky sťažovateľky proti exekúcii vedenej úradom súdneho exekútora pod sp. zn. EX 188/2010 doručené súdnemu exekútorovi 12. júla 2010 zamietol. Sťažovateľkine námietky proti exekúcii doručené súdnemu exekútorovi 12. júla 2010 sa týkali väd podaní súdneho exekútora, ktorý v upovedomeniach o začatí exekúcie a o spôsobe vykonania exekúcie uviedol nesprávne označenie exekučného titulu, na podklade ktorého sa viedla exekúcia pod sp. zn. EX 188/2010, pričom *„okresný súd uvedenú vadu podania neodstránil a následne prejudikoval nesprávne číslo exekučného titulu na správne číslo, čo považujem za neprípustné.“* (citované z podania – námietky proti exekúcii vedenej pod sp. zn. EX 188/2010 doručené súdnemu exekútorovi 12. júla 2010, pozn.).

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu ustanovená čl. 127 ods. 1 ústavy, vyplýva, že ústavný súd môže poskytnúť ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných

a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Podľa § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

Podľa § 374 ods. 4 OSP proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakať, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhovie, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

Aj keď proti rozhodnutiu exekučného súdu o námietkach proti exekúcii nie je s prihliadnutím na § 202 ods. 2 OSP odvolanie prípustné, vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté uznesenie okresného súdu zo 17. mája 2013 bolo vydané vyššou súdnou úradníčkou, mala sťažovateľka v posudzovanej veci v súlade s § 374 ods. 4 OSP (v spojení s čl. 142 ods. 2 treťou vetou ústavy) právo podať proti označenému uzneseniu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť sudca (sudkyňa) okresného súdu. Z § 374 ods. 4 OSP totiž vyplýva, že podaním tohto odvolania proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka v zákonom ustanovenej lehote sa toto rozhodnutie vydané vyšším súdnym úradníkom ex lege zrušuje a zároveň sa tým zakladá právomoc sudcu príslušného súdu o veci meritórne rozhodnúť.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd poukazuje aj na svoje zjednocujúce stanovisko obsiahnuté v uznesení č. k. PLz. ÚS 1/08-3 zo 16. januára 2008, podľa ktorého „Vyšší súdny úradník je podľa § 2 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení

neskorších predpisov štátnym zamestnancom. Proti každému rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka vydanému v súdnom konaní je v zmysle čl. 142 ods. 2 poslednej vety Ústavy Slovenskej republiky vždy prípustný opravný prostriedok, o ktorom vždy rozhoduje sudca, a to aj vtedy, ak osobitný zákon odvolanie alebo iný opravný prostriedok nepripúšťa.“.

Pokiaľ teda sťažovateľka nesúhlasila s napadnutým uznesením okresného súdu zo 17. mája 2013, ktoré jej bolo doručené 23. mája 2013, mala možnosť proti tomuto uzneseniu podať odvolanie. Sťažovateľka túto možnosť aj využila a proti napadnutému uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom zo 17. mája 2013 podala odvolanie, ktoré bolo doručené okresnému súdu 7. júna 2013.

S poukazom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka mala v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný opravný prostriedok na ochranu svojich práv, ktoré mali byť napadnutým uznesením okresného súdu zo 17. mája 2013 podľa jej názoru porušené. Oprávnenie sudcu (sudkyne) okresného súdu v odvolacom konaní rozhodnúť o námietkach sťažovateľky proti exekúcii vedenej na úrade súdneho exekútora pod sp. zn. EX 188/2012 doručených súdnemu exekútorovi 12. júla 2010 vylučuje v tejto veci právomoc ústavného súdu, ktorý by ju mohol uplatniť iba vtedy, ak by už sťažovateľka nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Ústavný súd preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 2 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 6 a čl. 13 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu z 25. októbra 2013

Proti výroku napadnutého uznesenia okresného súdu zo 17. mája 2013, ktorým boli sťažovateľkine námietky doručené súdnemu exekútorovi 12. júla 2010 zamietnuté, podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom okresný súd napadnutým uznesením vydaným sudkyňou tohto súdu 25. októbra 2013 rozhodol tak, že odvolanie sťažovateľky zamietol.

Podľa § 50 ods. 3 Exekučného poriadku rozhodnutie o námietkach sa doručí oprávnenému, povinnému a po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia exekútorovi poverenému vykonaním exekúcie.

Zo zistení ústavného súdu tiež vyplýva, že napadnuté uznesenie okresného súdu z 25. októbra 2013 bolo doručené právnomu zástupcovi sťažovateľky a právnej zástupkyňi oprávneného 4. novembra 2013. Aj keď zo spisu vzťahujúceho sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 17 Er 2821/2010 vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu z 25. októbra 2013 nevyplýva priamo právoplatnosť označeného rozhodnutia, vzhľadom na skutočnosť, že proti tomuto uzneseniu nie je v súlade s § 202 ods. 2 OSP prípustné odvolanie, možno konštatovať, že 4. november 2013 je zároveň dňom nadobudnutia jeho právoplatnosti (čo do výroku o zamietnutí námietok sťažovateľky proti exekúcii doručených súdnemu exekútorovi 12. júla 2010, pozn.).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z už uvedeného vyplýva, že napadnuté uznesenie okresného súdu z 25. októbra 2013 nadobudlo právoplatnosť 4. novembra 2013, pričom sťažovateľka doručila svoju sťažnosť ústavnému súdu až 19. marca 2014, t. j. zjavne po uplynutí lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavom súde ako podanú oneskorene.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2014